

til Søpantet — eller hvad der træder i dets Sted — og at han derfor ikke bør kunne frigøre sig for sin personlige Skyld ved at lægge de i Stedet for Søpantet oppebaarne Beløb fra sig, naar disse Beløb ikke ere tilstrækkelige til at dække alle Søfordringerne, lige saa lidt som han, naar Søpantet ikke var gaaet tabt, kunde slippe med at tilsvare dette og derved blive fri for sin personlige Forpligtelse, naagtet Søpantet ikke var tilstrækkeligt til Fordringernes Fyldestgørelse.

Lovforslagets § 275 indeholder en særlig Bestemmelse for det Tilfælde, at Ejeren af et Skib har overladt dette til en Anden til Brug i Søfart for egen Regning. Medens der iøvrigt ikke er fundet Anledning til særligt at omhandle dette Forhold i Søloven, har man ment, at det vel kunde være rigtigt at udtale sig om, hvorvidt Skibet hæfter som Søpant for Søfordringer, der opstaa efter Overladelsen. Det kunde nemlig maasse synes, at den Betragtning, at Ejeren ikke kan være ansvarlig for Rederivirksomhedens Udøvelse efter Skibets Overladelse til en Anden, maatte føre til, at hans Skib ej heller burde hæfte for Forpligtelser, der ere indgaaede af dets Jører, eller for Fejl eller Forseelser fra dennes eller Mandskabets Side. Hensyn til Tredjemand, der ikke bør lide under, at Ejeren af et Skib finder sin Regning ved at overlade det til en Andens Brug i Stedet for selv at drive Søfart med det, gør imidlertid, at det ikke lader sig forsvare at fritage Skibet for at hæfte for Søfordringer under den nævnte Forudsætning. Derfor siges det i § 275 udtrykkelig, at den omtalte Omstændighed ingen Indflydelse har paa Søpanthavernes Ret til at holde sig til Skibet. Derimod er der ingen Grund til med den svenske Sølov af 1864 § 117 ogsaa at lade Skibet hæfte for de Kontrakter, som den, til hvem Skibet er overladt til Brug, selv som faktisk Reder indgaar med Tredjemand, da denne har let Udgang til af Skibsregisteret og Skibsdokumenterne at erfare, hvem der er Ejere.

Bestemmelserne om Søpanteret i Ladning indeholdes, som ovenfor bemærket, i §§ 276—280, og nævnes først i § 276 de Søfordringer, hvilke en saadan Søpanteret tillægges. Ved at sammenligne Listen over dem med § 268 vil det sees, at af de i denne Paragraf nævnte Fordringer findes, som naturligt er, i § 276 ikke de, der alene have imod Rederen, navnlig saaledes ikke de i § 268 under Nr. 2 anførte Fordringer paa Hyre m. m., af de under Nr. 1 anførte ikke

ikke de, der hidrøre fra Retshandler med Rederen eller som grundes paa Fejl eller Forseelser fra Skipperens eller Mandskabs Side. Derimod opføres i § 276 under Nr. 1 Bjergeløn for Ladningen og Udgifter i Anledning af dens Befrielse fra Sjenden, under Nr. 2 — svarende til § 268 Nr. 3 — Fordringer paa Bidrag af Ladningen til almindeligt Havari m. m., Bodmerilaan, naturligtvis forsaavidt Ladningen er forbodemt, og Ladningsejeres Fordringer for Gods, der er bleven solgt til Bedste for andre Ladningsejere, samt under Nr. 3 — svarende til § 268 Nr. 4 — Fordringer, der grunde sig paa Forpligtelser, som Skipperen har indgaaet for Ladningsejeres Regning, og hans Krav for Udlæg m. m. til Udgifter for Ladningen. Der tilkommer derhos under Nr. 4, som en ny Klasse Søfordringer for Ladningens Bedkommende, Fordringer for Fragt og Erstatning for Overliggedage og yderligere Ophold ved Ladning og Losning. Søpanteretten i Ladning for de nævnte Fordringer finder sin Begrundelse i de samme Betragtninger, der føre til at tillægge Søfordringer Panteret i Skib og Fragt; særligt med Hensyn til § 276 Nr. 3 mindes om, at ligesom Skipperen ifølge § 7 kun kan forbinde Rederiet for Skib og Fragt, saaledes kan han efter § 54 ej heller forbinde Ladningsejeren udover hans indladede Gods, men paa den anden Side maa da ogsaa Fordringshaverne i de af Skipperen for Ladningsejeres Regning indgaaede Forpligtelsesforhold kunne holde sig til Ladningsejeres Gods med Søpanteret deri. — Hvad angaar Prioritetsordenen imellem de forskellige Søfordringer, der have Panteret i Ladningen, er der at bemærke, at der ikke her, som i § 269, kan blive Spørgsmaal om at bestemme den efterom de ere opstaaede paa en tidligere eller en senere Rejse; for Ladningens Bedkommende bliver der kun Tale om en Rejse. Derimod gælder i det væsentlige de samme Grunde her, som for Skibsfordrings Bedkommende, til med Hensyn til Søpanteret i Ladning at give de forskellige Fordringer Prioritet efter den Numerfølge, i hvilken de ere opførte. Ogsaa for Ladningens Bedkommende bør formentlig Krav paa Bjergeløn m. m. først fyldestgøres og de Fordringer, der skrives sig fra Opoffelser, Laan eller anden Foranstaltning for at redde eller bevare Godset, foretraktes fremfor Krav, der hidrøre fra almindelige Laan eller Forpligtelser, som Skipperen indgaar for en eller flere Ladningsejere. Det synes endelig ikke at være tvivlsomt, at Rederiets Fordringer for Fragt og Overliggedage m. m. efter § 276 Nr. 4 bør staa tilbage